

บทความวิทยานิพนธ์

การวิเคราะห์องค์ประกอบความรุนแรง
ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
การอาชีวศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด

ศศิญา ศรีทอง¹

รศ.ดร.สุทธีวรรณ พืระศักดิ์โสภณ²

รศ.มณฑิยา พัวไพบลีย์³

บทนำ

ในสภาพสังคมไทยในปัจจุบันที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก ที่นำไปสู่ยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) การเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของ ประเทศมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว และเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่มาก ส่งผล กระทบต่อสภาพของตลาดแรงงาน ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการจัดอาชีวศึกษา เพราะ ตลาดแรงงานมีความต้องการแรงงานทางระดับช่างฝีมือ และช่างเทคนิคจำนวนมาก

การจัดการเรียนการสอนระดับอาชีวศึกษาเป็นการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนวัยรุ่น ซึ่งมี อายุระหว่าง 16-20 ปี จัดอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายเป็นวัยสำคัญที่เกิดการเปลี่ยนแปลง ทั้งทาง ร่างกาย และจิตใจ ต้องปรับตัวมาก เพราะเป็นวัยที่กำลังพ้นจากสภาพของความเป็นเด็กก้าวเข้าสู่

¹ มหบัณฑิตสาขาการวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² รองศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาวิจัยและพัฒนการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

³ รองศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาศาสตร์การกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ความเป็นผู้ใหญ่ ต้องการคำแนะนำในเรื่องการปรับตัวมีความยึดมั่นในอุดมการณ์ ขอบคบหาสมาคมกับเพื่อน และเห็นว่าเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นจะขาดเสียมิได้ หากไปรวมกลุ่มกับเพื่อนที่ไม่ดีก็อาจจะนำไปในทางที่เสียหาย แม้แต่บางคนจะไม่อยากทำอะไรที่ไม่ดี แต่เมื่อเพื่อนพูดสบประมาทหรือกลั้วเพื่อน โกรธจนต้องยอมปรับตนเข้ากับเพื่อนก็อาจทำอะไรไม่ดีไปด้วย (สุชา จันท์ธรม. 2524 : 118-119) ดังปรากฏเป็นข่าวตามสื่อมวลชนต่าง ๆ เกี่ยวกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นก่อนการทะเลาะวิวาท ยกพวกตีกัน ทำร้ายร่างกาย ทำลายทรัพย์สินของส่วนรวม การล่องละเมิดทางเพศการใช้ภาษาถ้อยคำที่รุนแรง ขมขู่ ด่าทอเหยียดหยาม กล่าวโทษผู้อื่น การใช้ภาษาท่าทางที่ไม่เหมาะสม ปัจจุบันสังคมไทยมีเยาวชนที่ศึกษาในระดับอาชีวศึกษาจำนวนมากที่มีพฤติกรรมรุนแรงประพฤติตนเป็นนักเลงส่อไปในทางอันธพาล มีกิริยาท่าทาง แข็งกระด้าง ก้าวร้าว วาจาสามหาวหยาบคาย บ้างก็แสดงออกด้วยการแต่งกาย และอาภักิริยาอันเป็นที่สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น ชอบมั่วสุมกันอยู่ตามที่ชุมชน โดยเฉพาะตามศูนย์การค้า สถานเริงรมย์ ร้านอาหาร เครื่องดื่ม ชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท พกมีด พกปืน พกดินระเบิด เมื่อมีเรื่องไม่พอใจกันเกิดขึ้นก็ยกพวกเข้าตีกัน ทำร้ายกัน นอกจากนี้ยังมีการประพฤติผิดกฎหมายบ้านเมือง เช่น ปล้น จี๋ ลักขโมย กระทำอนาจาร ข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น (สุชา จันท์ธรม. 2524 : 4)

โดยเฉพาะ ในระดับอาชีวศึกษามักจะถูกมองว่ามีพฤติกรรมอันธพาล จากข้อมูลดังกล่าวมานั้น เป็นตัวอย่างรูปธรรม นักเรียนอาชีวศึกษาเป็นกลุ่มที่มีแนวโน้มว่าจะมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับเหตุการณ์ความรุนแรงและทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายสูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับเยาวชนกลุ่มอื่น ๆ รวมถึงโอกาสและบรรยากาศในการที่จะกระทำความผิดมีสูงมาก และแม้ว่าความรุนแรงของนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาสร้างปัญหาแก่สังคมมานานแล้วแต่จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับความรุนแรงยังมีน้อย ส่วนใหญ่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับประเด็นด้านการทะเลาะวิวาท การทำร้ายร่างกาย การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน การเสพยาเสพติด เป็นต้น อีกทั้งยังขาดการรวบรวมองค์ประกอบความรุนแรงไว้เป็นหมวดหมู่ที่ชัดเจน แม้จะมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับความรุนแรง ดังเช่น การศึกษาเกี่ยวกับการก่อเหตุทะเลาะวิวาท (วัชรพันธ์ ประดิษฐ์พงษ์. 2540) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของนักศึกษาอาชีวศึกษา (วัฒนา โอทาคะวงษ์. 2547) การก่อพฤติกรรมรุนแรงของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค (วิบูลย์ศักดิ์ คันศนีเยมธา. 2545) เป็นต้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะวิเคราะห์องค์ประกอบความรุนแรงของนักศึกษา ระดับอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด ว่ามีองค์ประกอบใดบ้าง และศึกษาถึงภูมิหลังของนักศึกษาซึ่งประกอบด้วยเพศ การอบรมเลี้ยงดู และระดับชั้นที่ต่างกัน เพื่อเป็นประโยชน์ในการป้องกันความรุนแรงที่จะเกิดขึ้นกับนักศึกษาและยังเป็นแนวทางใน

การแก้ไขพฤติกรรมของนักศึกษาให้ปราศจากความรุนแรงและเป็นบุคคลที่มีคุณภาพ อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาของสังคมและประเทศชาติต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบความรุนแรงของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด
2. เพื่อเปรียบเทียบความรุนแรงในแต่ละองค์ประกอบระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง
3. เพื่อเปรียบเทียบความรุนแรงในแต่ละองค์ประกอบระหว่างนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน
4. เพื่อเปรียบเทียบความรุนแรงในแต่ละองค์ประกอบระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาในระดับ ชั้นปีต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 5,883 คนจากสถาบันระดับอาชีวศึกษา 8 แห่ง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 2,150 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบวัดความรุนแรงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 90 ข้อ ข้อคำถามมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 3.26 ถึง 7.45 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเท่ากับ 0.97 และแบบสอบถามก็เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบให้เลือกตอบ โดยลักษณะของคำตอบในแต่ละข้อจะเป็นเกณฑ์ที่ใช้ในการจัดกลุ่มนักศึกษาตามการอบรมเลี้ยงดูจำนวน 20 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตัวเองบางส่วน และบางส่วนให้สถานศึกษานั้นๆเก็บข้อมูลให้ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์องค์ประกอบและตัดข้อคำถามที่ไม่ใช่องค์ประกอบความรุนแรง ซึ่งมีจำนวนข้อคำถามที่เข้าเกณฑ์ 10 ด้าน จำนวน 63 ข้อ และแบบวัดการอบรมเลี้ยงดู ไปทดสอบกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 900 คน

แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบคะแนนองค์ประกอบความรุนแรงของนักศึกษา ระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง ระหว่างนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน และนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับ ปวช. และปวส. โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุ (Multivariate Analysis of Variance : MANOVA)

ผลการวิจัย

1. องค์ประกอบความรุนแรงของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด ได้มาจากการวิเคราะห์องค์ประกอบมีดังนี้

- องค์ประกอบ 1 มี 8 ตัวแปร ตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ด้านศักดิ์ศรีสถาบัน
- องค์ประกอบ 2 มี 9 ตัวแปร ตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ด้านการกีดกันเสรีภาพ
- องค์ประกอบ 3 มี 6 ตัวแปร ตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ด้านการทำร้ายตนเอง
- องค์ประกอบ 4 มี 7 ตัวแปร ตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ด้านการทำลายและลักขโมย
- องค์ประกอบ 5 มี 7 ตัวแปร ตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ด้านพฤติกรรมทางเพศ
- องค์ประกอบ 6 มี 7 ตัวแปร ตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ด้านการรังแกและกลั่นแกล้ง
- องค์ประกอบ 7 มี 6 ตัวแปร ตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ด้านการเสพยาเสพติด
- องค์ประกอบ 8 มี 5 ตัวแปร ตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ด้านการทำร้ายผู้อื่น
- องค์ประกอบ 9 มี 3 ตัวแปร ตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ด้านการดื่มของมึนเมา
- องค์ประกอบ 10 มี 5 ตัวแปร ตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ด้านการใช้วาจา

2. ความรุนแรงของนักศึกษาระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ใน 8 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบด้านศักดิ์ศรีสถาบัน ด้านการกีดกันเสรีภาพ ด้านการทำร้ายตนเอง ด้านการทำลายและลักขโมย ด้านการรังแกและกลั่นแกล้ง ด้านการเสพยาเสพติด ด้านการทำร้ายผู้อื่น และด้านการใช้วาจา ส่วนองค์ประกอบที่ไม่มีความแตกต่างมี 2 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบด้านพฤติกรรมทางเพศ และด้านการดื่มของมึนเมา

3. ความรุนแรงของนักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย พบว่านักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบมีความรุนแรงไม่แตกต่างกัน

4. ความรุนแรงของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ระหว่างนักศึกษาระดับ ปวช. และ นักศึกษาระดับ ปวส. แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ใน 5 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบด้านการทำร้ายตนเอง ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการรังแกและกลั่นแกล้ง ด้าน การเสพยาเสพติด และด้านการทำร้ายผู้อื่น ส่วนองค์ประกอบที่ไม่มีความแตกต่างมี 5 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบด้านศักดิ์ศรีสถาบัน ด้านการกีดกันเสรีภาพ ด้านการทำลายและลัก ขโมย ด้านการ ดื่มของมึนเมา และด้านการใช้วาจา

วิจารณ์และสรุป

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบความรุนแรงของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด เมื่อทำการสกัดองค์ประกอบแล้ว มีจำนวน องค์ประกอบที่มีค่าไอเกนมากกว่า 1 จำนวน 15 องค์ประกอบ ความแปรปรวนสะสม ร้อยละ 62.164 ของความแปรปรวนสะสมทั้งหมด จากการหมุนแบบอโรคอนอลแล้วคัดเลือกตัวแปรที่มี ค่าตั้งแต่ 0.30 ขึ้นไป (โดยไม่พิจารณาว่าเป็นจำนวนบวกหรือจำนวนลบ) เลือกรายแถวและราย คอลัมน์ แล้วจึงพิจารณาเป็นองค์ประกอบ จะเลือกตัวแปรหรือข้อที่มีน้ำหนักองค์ประกอบสูงที่สุดบน องค์ประกอบนั้น ถ้าตัวแปรใดหรือข้อใดมีน้ำหนักองค์ประกอบใกล้เคียงกันหลายค่ามากกว่า 1 องค์ประกอบ (อุทุมพร จามรมาน. 2523 : 171) พิจารณาค่าองค์ประกอบสูงสุดที่สูงกว่า องค์ประกอบอื่นตั้งแต่ 0.1 ขึ้นไป แต่ถ้าความแตกต่างของน้ำหนักองค์ประกอบไม่ถึง 0.1 จะถือ ว่าเป็นตัวแปรที่ซ้ำซ้อน ไม่พิจารณาเป็นตัวแปรในองค์ประกอบใดเลย (ส. วาสนา ประवालพฤกษ์. 2540 : 10) และแต่ละองค์ประกอบต้องมีตัวแปรอย่างน้อย 3 ตัวแปร ปรากฏว่าได้องค์ประกอบที่ ชัดเจน 10 องค์ประกอบ ซึ่งได้แก่ ด้านศักดิ์ศรีสถาบัน ด้านการกีดกันเสรีภาพ ด้านการทำร้าย ตนเอง ด้านการทำลายและลักขโมย ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการรังแกและกลั่นแกล้ง ด้าน การเสพยาเสพติด ด้านการทำร้ายผู้อื่น ด้านการดื่มของมึนเมา และด้านการใช้วาจา ซึ่งจะเห็น ว่าองค์ประกอบความรุนแรงของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด ที่วิเคราะห์ได้ไม่ตรงกับจำนวนองค์ประกอบในขั้นตอนแรกที่ผู้วิจัยได้ กำหนดขึ้นจำนวน 9 องค์ประกอบ เพื่อนำไปสร้างเป็นเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัย ทั้งนี้ก็อาจ เนื่องมาจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ ซึ่งการกำหนด องค์ประกอบจำนวน 9 องค์ประกอบในขั้นตอนแรกนั้นเป็นเพียงสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้กำหนดขึ้น โดยศึกษาจากทฤษฎี เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสอบถามข้อมูลจากอาจารย์ นักศึกษาและจากคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อนำมากำหนดเป็นกรอบของความรุนแรงของ นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด โดยผล การวิเคราะห์องค์ประกอบอาจจะมีจำนวนองค์ประกอบเท่ากับจำนวนองค์ประกอบในขั้นตอนแรก

หรือไม่เท่าก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ส. วาสนา ประवालพฤษ์ (2540 : 11) ที่ว่าการวิเคราะห์องค์ประกอบมักจะทำใน 2 ลักษณะ คือ ค้นหาว่ามีองค์ประกอบ อะไรบ้าง และยืนยันหรือทดสอบสมมติฐานว่ามีองค์ประกอบนั้น ๆ ในลักษณะ (Trait) นั้นจริงหรือไม่ ดังนั้นจึงทำให้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบไม่ตรงกับที่ตั้งสมมติฐานไว้ในตอนแรก

นอกจากนี้จำนวนองค์ประกอบความรุนแรงของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา มีจำนวนองค์ประกอบค่อนข้างมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิบูลย์ศักดิ์ ศันสนีย์เมธา (2545 : 65-17) ที่ได้วิเคราะห์สภาพการก่อพฤติกรรมรุนแรงตามตัวแปร 7 ด้าน คือ ด้านการโต้เถียงอย่างรุนแรง ด้านการทำร้ายร่างกาย ด้านการขโมยสิ่งของหรือทรัพย์สิน ด้านการรีดไถข่มขู่ ด้านการเสพยาเสพติด ด้านการมีเพศสัมพันธ์ และด้านความขัดแย้งกับครู-อาจารย์ ผู้บริหารสถานศึกษา ลีชานา ศศิภัทรกุล (2545 : 59) และสรารุช สอนสนาม (2548 : 67) พบว่า ที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอันมีสาเหตุมาจากความยากจนของครอบครัว การอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม เขตที่มีประชากรหนาแน่น และมีการกระทำความผิดเด็กรับเอาพฤติกรรมเหล่านั้นมาใช้ ปัญชลี โชติคุต (2541 : 100-101) และปัทมา ศิริเวช และคณะ (2541 : เว็บไซต์) พบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่เป็นชายร้อยละ 94 คดีที่ผิดกฎหมายมากที่สุดคือ ลักทรัพย์ ร้อยละ 58 สาเหตุมาจากการถูกเพื่อนชักชวน รองลงมาคือ คดีทำร้ายร่างกาย เนื่องจากความโกรธ วัยรุ่นเหล่านี้ร้อยละ 44 มาจากครอบครัวแตกแยก บิดามารดาไม่เอาใจใส่เท่าที่ควร

การที่ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบความรุนแรงที่ตัวแปรอยู่ในด้าน การรังแกและการกลั่นแกล้ง ประกอบด้วยข้อคำถามใน 2 ด้านคือ ข้อคำถามในด้านการทำร้ายด้วยร่างกายและด้านการใช้อาวุธ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความรุนแรงใน 2 ด้านนี้ต่างก็มีลักษณะเป็นการทำร้ายร่างกายเหมือนกันจึงอาจอยู่ในองค์ประกอบเดียวกันได้ ส่วนตัวแปรในด้าน ด้านการกีดกันเสรีภาพ ประกอบด้วยข้อคำถามใน 2 ด้านเช่นเดียวกัน คือ ข้อคำถามด้านการใช้วาจา และด้านการกีดกันเสรีภาพ อาจเนื่องมาจากความคลาดเคลื่อนจากเครื่องมือเพราะเครื่องมือมีข้อคำถามค่อนข้างมากคือจำนวน 90 ข้อ นักศึกษาต้องใช้เวลาในการทำแบบสอบถามมาก อีกทั้งในช่วงเวลาที่เก็บข้อมูลเป็นช่วงใกล้สอบปลายภาคเรียน อาจารย์ผู้สอนไม่ยอมเสียเวลาในการสอนมาก จึงทำให้นักศึกษาต้องตอบแบบสอบถามในเวลาจำกัดด้วยความเร่งรีบ ซึ่งอาจทำให้คำตอบที่ได้อาจมีค่าผิดปกติไปจากความเป็นจริงได้ วัฒนา โอทาคะวงษ์ (2547 : 101) และพรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2533 : 42-46) พบว่า สถานการณ์ความรุนแรงในครอบครัวผู้ทำร้ายร่างกายส่วนใหญ่เป็นชาย เหลือเป็นผู้หญิง ทั้งผู้ทำร้ายและเหยื่อมีระดับการศึกษาต่ำ และมีอาชีพรับจ้างใช้แรงงานมากกว่าอาชีพอื่น สาเหตุของความรุนแรงได้แก่ เรื่องอารมณ์โมโหร้าย เรื่องชู้สาว การดื่มสุรา เป็นต้น

2. นักศึกษาชายและนักศึกษานักหญิงมีความรุนแรงรายด้านแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยความรุนแรงเพศชายมากกว่าเพศหญิงในทุกด้าน ซึ่งผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากวัยรุ่น

เพศชายส่วนใหญ่ไม่สามารถควบคุมยับยั้งอารมณ์โกรธของตนเองได้และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับเพศชายมักจะโต้ตอบด้วยความรุนแรง ซึ่งอาจเนื่องมาจากสังคมและวัฒนธรรมเชื่อว่าสังคมคาดหวังให้เพศชายกล้าหาญเข้มแข็ง เพศชายจึงต้องทำให้สังคมยอมรับตนเอง โดยการแสดงออกด้วยความก้าวร้าวรุนแรง สอดคล้องกับ สานิต รัตตัญญู (2533 : 112-113) พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวและไม่ก้าวร้าวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว 150 คนและนักเรียนปกติทั่วไป 150 คน รวมทั้งหมด 300 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนปกติทั่วไปมีมีโนภาพแห่งตนด้านรวมและแต่ละด้าน (ด้านรูปร่างลักษณะและคุณลักษณะไม่พบความแตกต่างกัน) ชัดเจนกว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ผู้วิจัยอภิปรายว่าอาจเป็นเพราะภูมิหลังของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวและนักเรียนโดยปกติทั่วไปมีความแตกต่างกันในนักเรียนปกติทั่วไปส่วนใหญ่ นั้น กล่าวได้ว่านักเรียนจะได้รับความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัวของตนดี คือ พ่อแม่ให้ความรักความเอาใจใส่ดูแล ส่วนในกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวมักจะเป็นนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีปัญหา อีกทั้งพ่อแม่ส่วนใหญ่ให้เสรีภาพกับเพศชายในการพบปะเพื่อนฝูงและให้โอกาสออกนอกบ้านมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงมีกรอบของประเพณีและวัฒนธรรมบังคับอยู่จึงทำให้เพศชายมีการแสดงออกอย่างห้าวหาญรุนแรงกว่าเพศหญิง

3. นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทั้งสามแบบมีความรุนแรงรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้ศึกษาถึงแม้จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน แต่ก็อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่คล้ายคลึงกัน มีประเพณีวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกันมากนัก อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างก็เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาในสถาบันในระดับอาชีวศึกษาที่มีการเรียนการสอนที่คล้ายกัน จึงอาจทำให้มีความรุนแรงไม่แตกต่างกันสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัสราวดี สังข์เทพ (2542 : 76) ที่พบว่าการอบรมสั่งสอนไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน แต่ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สานิต รัตตัญญู (2533 : 112-113) พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงเป็นนักเรียนที่ไม่ได้รับความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว ครอบครัวแตกแยก และพ่อแม่ขาดความเอาใจใส่ ทั้งนี้ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่า ภัสราวดี สังข์เทพ ได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับผู้วิจัย กล่าวคือ ศึกษาเกี่ยวกับวัยรุ่นซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกันจึงทำให้ได้ผลการวิจัยคล้ายคลึงกัน และศึกษากลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นวัยเด็กทำให้ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกัน

4. นักศึกษาระดับ ปวช. และนักศึกษาระดับ ปวส. มีความรุนแรงรายด้านแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยความรุนแรงของนักศึกษาระดับ ปวส. มากกว่านักศึกษาระดับ ปวช. ทุกด้าน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับชั้น ปวช. และ ปวส. มี

ความรุนแรงแต่ละองค์ประกอบต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเพราะว่า นักศึกษาในระดับ ปวส. ซึ่งเป็นรุ่นพี่ ได้รับค่านิยมความรุนแรงจากรุ่นก่อนๆ สัมมนานกว่านักศึกษาในระดับ ปวช. ทำให้เกิดทัศนคติและความเชื่อที่ผิดๆปฏิบัติตามกันมา อีกทั้งนักศึกษาในระดับ ปวส. มีการรวมกลุ่มที่เหนียวแน่นเพราะได้ศึกษาและรู้จักกันมานานกว่า ทำให้เกิดการชักชวนกันในการก่อการทะเลาะวิวาทและก่อความรุนแรงได้ง่ายกว่าสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสน่ห์ เสถียรพงศ์ (2540 : 77) ที่ได้ศึกษาการก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่พบว่า นักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีผลต่อการทะเลาะวิวาทต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัชรพันธ์ ประดิษฐ์พงษ์ (2544 : 110) ที่ได้ศึกษาการก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายของนักเรียนในเขตพื้นที่กองบังคับการตำรวจนครบาล 7 พบว่า นักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีผลต่อการทะเลาะวิวาทต่างกัน และจากการเปรียบเทียบความรุนแรงทั้ง 10 องค์ประกอบก็พบว่า นักศึกษาในระดับ ปวช. และ ปวส. มีความรุนแรงแตกต่างกัน 5 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านการทำร้ายตนเอง ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการรังแกและกลั่นแกล้ง ด้านการเสพยาเสพติด และด้านการทำร้ายผู้อื่น สมหมาย กาญจนภา (2531 : 115-116) และพรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2539 : 93-108) พบว่า ครอบครัวของเยาวชนไทยบางส่วนอยู่ในลักษณะเสี่ยงต่อปัญหาสังคม เช่น บิดามารดาหย่าร้าง เยาวชนไทยมีระดับการยอมรับความรุนแรงในครอบครัวค่อนข้างสูง และความรุนแรงในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับระดับการยอมรับความรุนแรงและความก้าวร้าวของเยาวชนไทย

เอกสารอ้างอิง

- ปัญชลี โชติคุต. การใช้ความรุนแรงต่อคู่สมรส. วิทยานิพนธ์ ส.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.
- ปัทมา ศิริเวช และคณะ. "สภาพครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นที่ทำให้ผิดกฎหมาย," สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. กรกฎาคม-กันยายน 2541.
<<http://www.jvkk.go.th/abstract/report.asp?code=100414303206>> 13 สิงหาคม, 2549.
- พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. รายงานการวิจัย การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรุนแรงในครอบครัว และความก้าวร้าวของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2539.
- ภัสราวลี ลังษ์เทพ. การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายในเขตกรุงเทพมหานคร : ศึกษากรณีทำร้ายร่างกาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2542.

- ลัขณา ศศิภัทรกุล. การพัฒนาชุดฝึกอบรมทางการแนะแนวเพื่อเพิ่มเจตคติทางลบต่อพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี จังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2545.
- วิบูลศักดิ์ ศันสนีย์เมธา. การก่อกำเนิดพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน นักศึกษา วิทยาลัยเทคนิคสังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2545.
- วัชรพันธ์ ประดิษฐ์พงษ์. การศึกษาการก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายของนักเรียนในเขตพื้นที่ กองบังคับการตำรวจนครบาล 7. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.
- วัฒนา โอทาทะวงศ์. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนในระดับอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2547.
- ส. วาสนา ประवालพุดกษ. เอกสารประกอบการเรียนวิชาวัดผล 522 การวิเคราะห์องค์ประกอบ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.
- สรารัฐ สอนสนาม. มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2548.
- สานิต รัตต์ธัญญ. การเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตนและสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตามการรับรู้ของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวและไม่ก้าวร้าวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.
- สุชา จันทน์เอม. ปัญหาเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2524.
- สุวัฒน์ ดันตระกุล. เอกสารกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ : กองบัญชาการตำรวจนครบาล, 2533.
- เสนห์ เสถียรพงศ์. การก่อกำเนิดเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.
- อุทุมพร จามรมาน. วิธีวิเคราะห์ตัวประกอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.